

प्रिय सखे निद्रादेवी

क्षितिजाच्या पलीकडे

सूर्य कधीच निघून गेला

अंधाराच्या लाटा, लाटा

आसमंत भरून गेला

आभाळाच्या निळाईतून

चांदण्यांची ऊब घेऊन

सातासमुद्रांपलीकडून

अंगाईची माया घेऊन

ये ना आता हलकेच

प्रिय सखे निद्रादेवी

नेहमीचेच रहाटगाडे

सगळा दिवस संपून गेला

चारीकडून थपडा खाऊन

जीव अगदी शिणून गेला

हिरव्यागार रानामधून

काजव्यांचे थवे घेऊन

मंतरलेल्या बागेमधून

रातराणीचा सुगंध घेऊन

ये ना आता हलकेच

प्रिय सखे निद्रादेवी

घटकापळे सरता सरता

एकेक तास विरुन गेला

काळ्या मेंढ्या मोजता मोजता

कळप दूर निघून गेला

निळ्या सावळ्या मेघांकडून
तरंगणारे पंख घेऊन
यक्षपन्थांच्या जगामधून
स्वप्नांचे रंग घेऊन
ये ना आता हलकेच
प्रिय सखे निद्रादेवी

मांडलेल्या पटावरील
प्रत्येक डाव हरून गेला
कशासाठी हवा पीळ
सुंभ पुरता जबून गेला
अप्सरेच्या स्कंधावरून
अमृताचा कलश घेऊन
उत्तररात्रीच्या स्तब्धतेतून
चिरशांतीचा मंत्र घेऊन
ये ना आता हलकेच
प्रिय सखे निद्रादेवी
ये ना आता हलकेच
प्रिय सखे निद्रादेवी

– कुंदा जो शी

(‘राग कघी अनु राग’ या कवितासंग हातून)